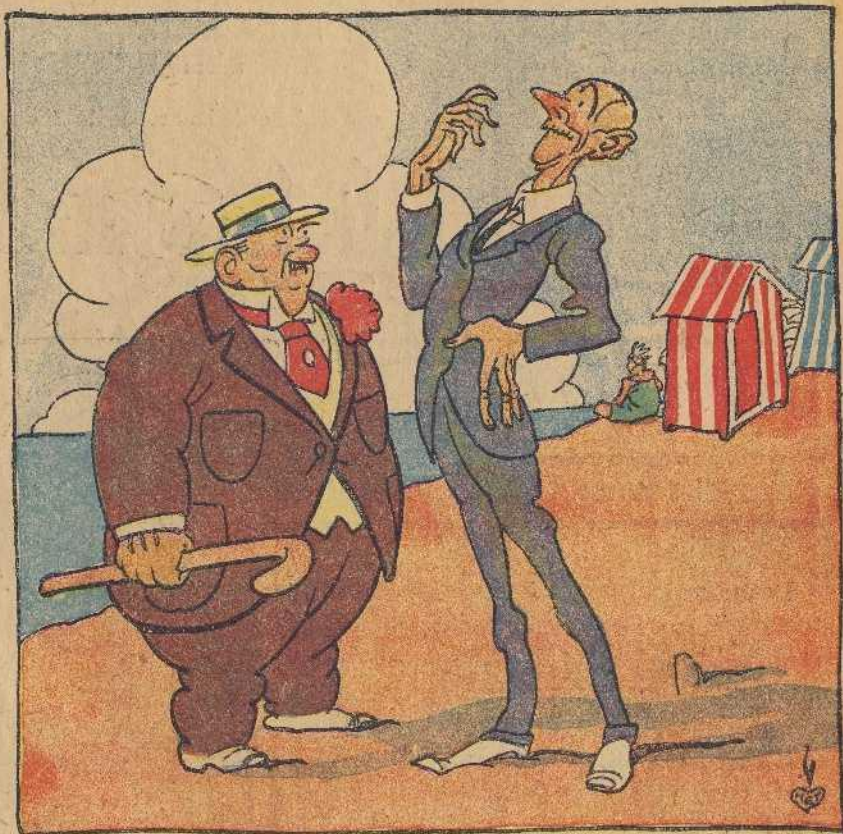

- Que ets feliç Joan! tu sempre l'home del dia,
— Ca noi, això era en altre temps, ara vell i sec...
— Precisament, repara en que ara tothom es fixa en la sequia. La sequetat és el tema del dia i precisament és quan jo estic més gras... ja veus si és pega.

A tots els patufistes:

que comprin llibres o be encarreguin enquadernacions i treballs d'impremta en aquesta Editorial, seran obsequiats amb

L'AUCA D'EN
LLUQUET PRIM

que en Junceda ha acabat de dibuixar.

Editorial Poliglota Petisxof-8.
Barcelona

URODONAL

Cura el reuma i evita l'obesitat

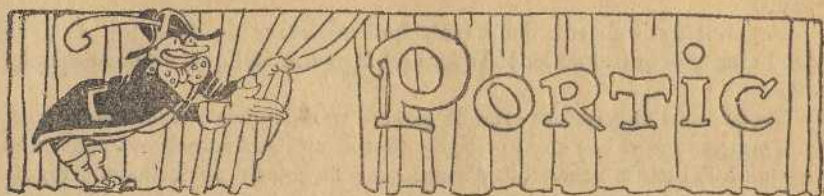
Les principals manifestacions de l'artrisme són el reuma i l'obesitat: dues conseqüències de l'excés d'àcid úric a la sang, de resultats ben desagradables per cert.

Cal, doncs, evitar-les i curar-les.

L'URODONAL, eliminant l'àcid úric, cura el reuma i dissol el greix sense perjudicar l'organisme.

Prengui URODONAL i desapareixeran prompte totes les molèsties.

L'observació del planeta Març

L'ATENCIÓ dels astrònoms està fixada aquests dies en l'observació de Març, aprofitant la circumstància d'haver assolit aquest interessant planeta la seva major proximitat amb la terra.

Entre les observacions esmentades, s'espera amb especial interès científic el resultat de les que obtinguin els professors Mrs. Mac Afee i Todd, per medi de llur originalíssim telescopi gegantí, si és que a la fi han reeixit satisfactoriament en l'obra de la seva construcció.

Als lectors no assabentats de l'intent d'aquests famosos astrònoms nordamericans, els serà grat segurament assabentar-se de ço que és i significa el colossal aparell al·ludit, bona part de la construcció del qual ha estat facilitada per la mateixa naturalesa.

El projecte de dit telescopi fou concebut ja fa algun temps per Mr. Mac Afee sense que, de primer antuvi, ningú es prengués la cosa seriosament; però en saber-se que s'havia associat als seus treballs un professor de tants prestigis com Mr. Todd, l'opinió pogué comprendre que es tractava d'un assaig formal.

El projecte consistia en utilitzar per tub del monstruós telescopi un pou de mina vertical existent a la serralada dels Andes, en territori xilè, la fondària del qual és de trescents seixanta metres.

Ara bé, com per aquesta època el planeta devia passar pel zenit de Chaavara, o sigui de la localitat en el terme de la qual existeix l'esmentada mina, i, per tant, pel damunt de la boca del pou, es feia factible servir-se'n per l'utilitat de referència. Calia només tapar el pou amb un mirall de forma còncaua i un reflector adequat que en reflexar i concentrar la llum del planeta dongués una imatge seva més ampliada que totes les que s'han obtingut fins ara.

Amb dit efecte, els treballs dels astrònoms esmentats van adreçar-se a muntar al fons del pou un recipient horitzontal ple de mercuri en forma de que fos possible imprimir-li un moviment giratori mitjansant la força d'un motor. Sapigut és que aquest metall, com tots els líquids, deixa de presentar una superfície plana en voltar el recipient que el conté, per prendre sots l'influència de

la rotació una figura parabòlica, és a dir la forma exigida pels miralls dels telescopis.

L'aparell així construït devia tenir quinze metres de diàmetre, és a dir, dotze i mig més que el de Mont Wilson, el diàmetre del qual és de dos metres i mig.

Les darreres impressions eren de que els treballs dels senyors Mac Afec i Todd, marxaven pel bon camí no presentant-se més dificultats a vèncer que la que suposa l'absoluta necessitat d'aconseguir la rotació perfectament regular de la plataforma copçadora del mercuri.

Si els savis de referència han triomfat de l'obstacle, tal vegada conseguirem saber quelcom més respecte a les hipòtesis que donen el planeta Març per habitat, i als misteriosos signes amb els quals, segons alguns, tracten de comunicar-se amb els moradors de la Terra.

ABECÉ

- Doctor: Està molt cap-ficat?
- Noi, no hi feina.
- Es que ara tots els clients deuen ésser a fora. Ja tornaran aviat.
- Cal' els meus clients se'n van a un país d'on ja no es torna...

Cap a Març!

MARÇ està aprop. Potser algun lleigidor poc enllustrat dirà que falten encara set mesos per març, però això no passaria d'un error vulgar o d'un xisto de *calendari*. El Març de que es tracta no és el març marçot que mata la vella i la jova si pot, sinó d'un altre Març que també mata, mata molt més, ja que és el déu de la guerra, encara que avui ja ha plegat d'aquest ofici i fa de general de la primera reserva amb domicili al cel, Sistema Solar, n.º 4, Interior.

Aquest senyor doncs, és el que s'acosta, segons diuen els astròlegs. Diuen que està molt aprop, més aprop que mai: total a uns cinquanta milions de kilòmetres. I d'això en diuen aprop els senyors astròlegs? Es veu que estan d'ullera! Hi haguessin d'anar a peu amb cigrons intoxicats a les sabates, pron defallirien pel camí, i això que d'aquí allà tot està ple d'èter, segons ells, de manera que si els agafava algun treball no fóra pas per falta d'antiespasmòdic.

Però ja que els savis ho diuen hem de creure que Març està aprop. Cada nit podreu veure'l, si volen anar-vos-en al lit un xic tard. Es cap a la part de migdia, o millor dit, de mitja-nit, i

és vermell i molt lluent, com escau a un guerrer d'anomenada.

Degut a sa proximitat està de moda el sanguinari planeta, i cada dia, o millor dit, cada nit els savis li encaren els telescopis respectius, tractant d'esbrinar si allà dalt s'hi crien escarxofes i altres problemes no menys interessants.

Sembla que en temps passats un cert astròleg va descobrir (o va inventar) que a Març hi havia molts canals que va atribuir a l'enginy dels habitants d'aquella terra. Si això fos veritat resultaria que Març és un dels països més ben regats i provaria que els seus habitants són uns pagesos força intel·ligents, però per desgràcia pel descobridor en qüestió, més tard s'ha comprovat que els canals no són canals, sinó que són *canards*, com en diuen els francesos de les boles. Lo qual ens demostra una vegada més que els astròlegs sempre baden. Naturalment, badar de cara a les estrelles és el seu ofici.

Per què Març és vermell? Uns diuen que hi ha molt ferro, naturalment rovellat i que per això és el déu de la guerra i de color de rovell. Altres diuen que és vermell perquè és sanguinari.

COMPREU-LA
ES LA MILLOR

Guardeu les etiquetes que envolten els pots i per cada 24 d'elles vos faran un esplèndid regal al

Carrer de Roger de Lúria, núm. 100

pels que siguin de Barcelona. Els de fora ho reclamaran a llurs proveïdors.

Jo, en canvi, crec que Març és una bona persona, tímid i modest, que en veure tant de telescopi i d'ullera que l'està observant, s'avergonyeix i es ruboritzava.

**

Mentre estava escrivint els paragrafs precedents un criat amb *biberón* m'ha presentat sobre una safata d'argent viu la següent targeta:

Angel Colom Aguilar

Mosques, 16, terrat

— Que passi — he respost jo dispolcentment sostenint la targeta amb la punta dels dits, mentre amagava les quartel·les amb l'altra mà i em passava l'altra pels cabells per apareixer presentable.

— Qui deu ésser aquest senyor? — em demanava tot intrigat, quan obrint-se de nou la porta el criat amb *biberón* ha fet entrar l'inesperat visitant.

Es aquest un home alt, prim, rodó i rabaçut, cara afaitada, bigoti a lo Kaiser i perilla, ulleres de carei, calb, amb els cabells a coll-i-bè, elegant, els col·lets foradats, rellotge de polsera amb cadena d'or vell i moneda anglesa, sabates enfangades i calces amb la constitució al darrera.

Aquest tipus, que no el dibuixo per no fer la competència als dibuixants de la casa i perquè no en sé, però del qual us haureu fet càrrec per la minuciosa descripció que us faig, s'ha assegut sense compliments en un silló antic (mireu si n'és que el drapaire sols me'n comptà deu rals) i m'ha dit sense preàmbuls:

— Jo sóc Don Angel Colom Aguilar (m'inclino), inventor (tremolo) del Cosmonautilus.

— Del Cos... què?

— Cosmonautilus.

— I això què és?

— És un aparell per navegar pel Cosmos.

— Pel Cos... què?

— Cosmos.

— I això què és?

— És l'espai, l'èter, la immensitat interplanetària o interestel·lar o digui-li com vulgui.

— Així vostè és...

— L'inventor del Cosmonautilus.

— Tant de gust! Si no vol res més surto una estoneta.

— Ja ho crec que vull més!

— Vostè dirà.

— Jo he sentit a parlar molt de vostè i dels seus viatges. Sé que ha estat a l'Himalaia amb l'expedició de Lord Denfavaah...

— Efectivament.

— I al Clot a parlar amb els morts...

— Sí, senyor, els morts són la meua especialitat. No sols he anat a parlar amb ells, sinó que ells venen a donar-me la llauna sovint.

— Gràcies.

— No, si no era al·lusió!

— Bè, deixem-ho. Es tracta del següent: Si vostè volgués venir a veure el meu Cosmonautilus i prendre part en una petita expedició al planeta d'actualitat...

— A Març?

— Justament. Si ve, li en estaré molt agraït.

— Quin equip es necessita?

— Vostè pot venir de gorra.

— Oh, és que pagant no hi vindria!

— Així puc comptar amb vostè?

— Pot comptar-hi. Quan és la sortida?

— Ara mateix si vol.

— Anem!

Dient això, m'aixeeo, ell fa el mateix i posant-nos la gorra hem sortit al carrer, hem pres un taxi de Gràcia-Rambles i en poca estona hem arribat a una barraca dalt el terrat del carrer de les Mosques, on hem trobat el Cosmonautilus a punt de marxar.

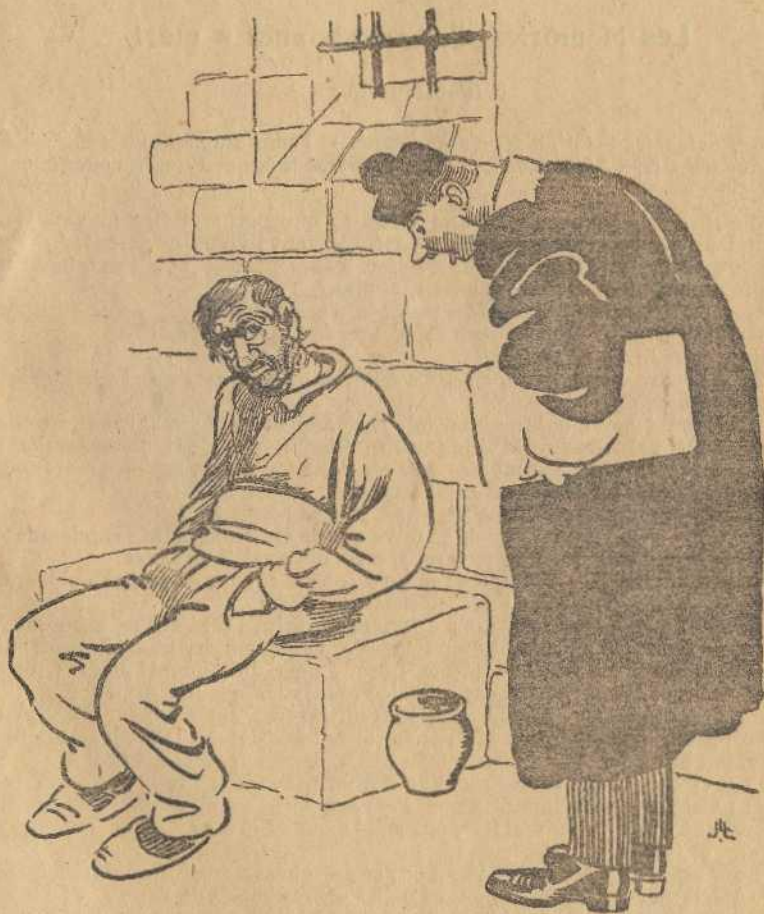
D'aquest aparell i del que amb ell ens ha succeït en nostre viatge al planeta Març, us en diré quelcom en successius articles, perquè ara tot just he tingut temps d'escriure aquestes quatre ratlles i enviar-les a can Patufet

per *peloma mensaquera* des del setè cel on en aquest moment em trobo.

Adeu, infeliços mortals que mai no us podeu moure de la terra. Jo vaig solcant els espais per obra i gràcia de Don Angel Colom Aguilar. Si en Co-

mas i Solà us diu que ven habitants a Març, riguen-vos-en, perquè serem jo i el meu company.

GUILLEM D'OLORÓ

- Per què vareu matar al vostre parent?
- Perquè era un idiota.
- Home, no és prou motiu; els idiotes, són persones com vós i jo.

Origines Festives

Les Memòries d'un condemnat a mort

(Continuació.)

La veritat dels fets. — Coincidència de temps. — Ventatges de l'automòbil. — En el lloc del fet. — L'acusació. — La frase dramàtica. — Planxa evitada.

4 d'agost. — Sóc innocent. El que hi ha és que per estalviar la vida d'un home, jo em vaig declarar culpable, espontàniament i voluntàriament.

Els jutges no en saben res, ni sospiten solament que han condemnat un home que no ha comès el crim que se li imputa.

Però si he tingut tot el compte possible d'ocultar als jutges que els enganyava, no puc pas fer el mateix amb els lectors d'aquestes Memòries.

Vaig, doncs, a dir la veritat.

Però ja la diré demà perquè estic cansat. Ja fa un quart que treballo sense reposar, i això no està bé.

Es cert que tinc molt temps per mi, però mai no m'havia agradat abusar. Després, el que pot passar, és que si gasto tot el temps avui, demà em trobi sense. En tots els llibres exemplars que em donaven al col·legi quan era petit es recomanava que no es malgastés el temps.

Doncs no el malgastem. Amb un quart ja n'hi ha prou.

5 d'agost. — Vaig a explicar de què ve que jo em trobi aquí, condemnat a mort, sense haver tingut art ni part en el crim del qual se m'acusa.

Fa un any just que, per aquest mateix temps donava la coincidència que erem l'agost, degut a que l'any era «bisiest».

Seguint el meu costum de sortir a fora cada estiu, i escaient-se casualment aquell mes d'agost dins l'estiu del mateix any, vaig resoldre anar a passar una temporada al camp, un camp de futbol situat a pocs quilòmetres de casa, en el qual es dorm molt bé perquè la caseta dels jugadors té la porta espanyada.

Jo he preferit sempre la carretera al tren. Al tren no solament t'obliguen a prendre bitllet, sino que quan ja l'has pagat te'l fan donar. Després, quan està ple a tercera et fan pujar a segona i tot s'omple de gent desconeguda.

En canvi, per la carretera no hi ha bitllet ni res. I si l'auto porta un bon motor et passa pel costat com un llamp i encara que t'ompli de pols no tens disgustos perquè l'auto ja qui sap on és i pots insultar el xofer sense por que et senti i et faci una cara nova.

Si no fos que no estic gaire d'humor perquè encara no sé quin dia em posaran en capella, faria un llibre tractant de les excel·lències de l'auto.

Perquè, a dir veritat, no hi res que et resulti tan còmode. Amb el tren et trobes que tothom ha de pagar, tan el ric com el pobre. En canvi, si trobes l'auto massa car et queda el dret de no comprar-lo i deixar que el ric el compri. Això, ningú no pot negar que és molt més equitatiu.

Però, ja he dit que no estic d'humor i tot això ja no em preocupa. Quan un home està a les portes de la mort, tant se li en dona d'un tren com d'un auto.

Després, jo tinc el compromís d'honor de reivindicar la meua memòria i vull deixar ben escrites totes les circumstàncies del crim perquè es vegi que no vaig ésser jo el qui va matar el gitano.

Però, ara ja és massa tard, i, demés, com més dates hi ha en un diari com aquest, més bonic fa.

6 d'agost. — Com deia, tota la desgràcia em ve d'haver volgut anar a fora i de les meves preferències per la carretera.

Vaig emprendre el camí molt de mati. Potser encara no havien tocat dos quarts i això que el rellotge avençava.

Amb això ja es comprendrà que començava a clarejar.

No havia encara caminat set quilòmetres l'hora quan vaig veure a la cuneta un home ajagut i un que no ho estava tant.

El que no ho estava tant era viu. L'altre era mort. Es veia ben bé que ho era. Tenia la cara pàl·lida. Els ulls tancats, i deia: «Ai, ai, que em moro!» Però de moro no n'era.

L'home viu el volia fer alçar i li deia:

— Has begut massa, Joanet.

En sentir-li la veu vaig comprendre que el mort era un gitano, i que el viu, encara que no fos mort, també ho era.

Va arribar la guàrdia civil, més ben dit les guàrdies civils, perquè eren dos, però dos guàrdies civils no en fan més que una, una parella s'enten.

Si estés d'humor faria un llibre explicant tot això, però quan un home està condemnat a mort, encara gràcies que faci les seves Memòries.

7 d'agost. — Quan la guardia civil arribà, el gitano ajagut va morir definitivament exclamant: «Aquest palet m'ha mort».

I va senyalar el seu amic i company de rassa.

Es clar, la guàrdia civil el va agafar tot seguit, però jo vaig protestar. En realitat, allò estava mal agafat. Jo havia vist ben clarament que el gitano viu no havia matat el mort. Només l'havia ferit dient-li que havia begut massa.

— Aquest home és innocent — vaig dir jo.

I recordant-me d'una comèdia que quan era jove havia representat amb sorollós èxit, vaig completar la frase amb una energia molt dramàtica que m'havia proporcionat molt èxits:

— Aquest home és innocent! Jo sóc el culpable!

Es clar, ho vaig fer tan natural, que els guardies civils em varen creure, i el que és pitjor, em varen agafar, deixant anar el veritable assassí, si és que n'hi havia.

Naturalment que quan vàrem ésser davant del jutge no m'hauria costat res de declarar que jo no era el culpable, i que si m'hi havia declarat era per la força del costum de dir el vers del famós drama «L'honor d'un lleal o la traïció del fill del miserable traïdor», que feia així:

*Aquest home es innocent!
jo sóc el culpable!*

Die que res m'hauria costat de sincerar-me i demostrar la meva innocència, però, la veritat, jo aquell dia no estava gaire d'humor i, després haig de dir que em va saber greu fer quedar malament la guàrdia civil.

Perquè, no pot negar-se que hauria sigut una planxa d'aquelles la que haurien fet si jo arribo a declarar que jo era innocent. I és això el que jo vaig evitar amb el meu cop d'efecte.

Aquesta consideració va fer que en comptes de dir el que convenia, continués sostenint el meu paper de criminal, sense cap malícia, al contrari, amb el bon desig de fer quedar bé la guàrdia civil.

I heu's aquí explicada la causa de trobar-me aquí, a la presó, condemnat a mort per homicidi, esperant el dia, no llunyà, de la meva execució, que, com es veurà aviat, no trigà gaire a arribar.

JIM

Impressions d'un viatge curt... d'Alsàua a Pamplona

Kilòmetres 52, hores... es contén a l'arribada

Es una delícia poder viatjar en aquests trens tan confortables.

Entro al departament i em fa l'efecte com si entrés a una gruta: de moment no ho veig pas prou clar, unicaments'ovira al sostre una llameneta, és el llum d'oli, que a deduir per lo que il·lumina *no's porta l'oli*, més aviat sembla un llum que ha begut oli.

A les palpentos observo que no hi ha ningú; me n'alegro, així podré dormir, quin remei em queda! Poc a poc, acostumat-me a la foscor vaig observant detalls de les condicions del *cotxe*: hi falta un vidre, del sostre cauen gotes, a terra hi ha una cosa com una *lata* de sardines molt grossa, ho palpo per cerciorar-me i per la fredor que despendeix comprèn que és l'aparell de calefacció...

Quant de benestar debem a les Companyies dels F. C.!!!

Per moments vaig veient ben clar on m'he ficat. Quin espectacle més encisador!.. A terra, per efecte de l'humiditat s'hi ha fet molsa: al sostre, per mort de

les goteres s'hi han fet estalactites... Què formós és això! Que fantàstic!.. No comprenc com hi ha gent que va a Manacor a visitar les coves.

Vist el falaguer pervindre que se'm presenta, m'enrosco al coll la bufanda, em *calo* la gorra fins als ulls, em cordo tots els botons de l'abric, i estirant-m'hi em dispo a dormir...

Es tant fort el son que he agafat que no m'entero de quan el tren s'atura ni de quan arrenca, ni de les estacions per on passa.

I heu's aquí que mentre dormia va passar un fet, que després varen explicar-me, i que jo, fidelment trasmeto al paper.

A la cuenta, a l'estació de Echarri, per on passa el tren ja de nit, va entrar al meu departament una senyora ja *jamona*, de moltes lliures, exuberant, una d'aquelles senyores que en lloc de caminar rodolen. Aquella bona senyora, mentre el tren va estar parat no es va moure de la finestreta despedint-se de la seva família... *Adios Doro*

- Vostè no surt de l'aigua?
- No, jo prenc un bany de neteja.
- Ah. Així vostè es tindrà de quedar al menys tres mesos a l'aigua!

deien uns, *Adios Tea* deien altres... en fi una despedida lo més efusiva i carinyosa... (Jo seguia dormint com un soc).

En arrencar el tren, *doña Dorotea* (així es deia la bona senyora) va començar a col·locar els seus bagatges amb tota calma, cistells, farcells de roba, una escombra, un rellotge de paret, parat, un gat dintre d'una capsa, un parell de gallines, una peixera amb peixos... i altres objectes que són necessaris quan s'embrèn un viatge llarg com el d'Alsàcia a Pamplona.

Jo seguia dormint.

Aquella simpàtica senyora, que es creia que anava sola i per lo tant «alegre i confiada» buscant repòs per els seus noranta i pico de quilos, entre *jamins*, *pechuga*, costelles... en fi, tot comprès i ben pesat, va deixar-se caure tota placentera i amb la confiança del que es troba sol, llançant un ah! de satisfacció, però, amb tan mal encert va escollir el seient, que precisament va anar-se a aclofar al que jo estava dormint, sobre meu!

Va ésser un moment horrorós: en despertar-me vaig creure que la gruta s'havia desplomat; els meus ossos cruïxen com si tingués un xerrac a l'esquena... jo volia treure'm aquell pes de sobre! No saben lo que em passava vaig posar-me a cridar demanant *socorro!* *Doña Dorotea* en notar que el seient es bellugava va tenir un *susto* de mort, jo, com vaig poder vaig aixecar-me i en anar a reconvenir a la simpàtica i pesada senyora, se m'espanta i comença... lladres! auxili! de manera desahogada.

A fi de que la bona senyora s'enteri de que no sóc un facinerós, en trec la gorra, em descordo l'abric, em desenrascó la bufanda, però ella no para de baladrejar: lladres! socorro! que me assassinen!

Les gallines s'esvaloten, el gat comença a marrameus, donant bots din-

tre la capsa, els peixos s'han marejat i han fugit de la peixera... Això és un infern, el caos; jo em tornaré boig. Em sento un dolor al costat que em penso que tinc dues costelles encavellades.

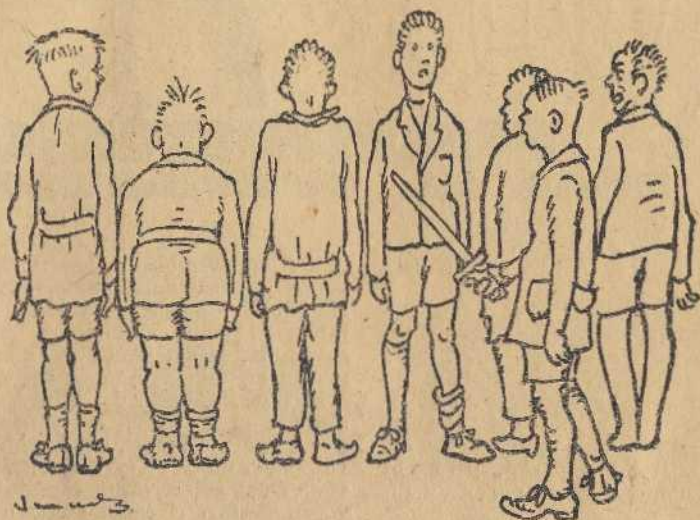
Per calmar l'ànima de *Doña Dorotea* encendré un misto i segurament, penso jo, al veure la meua cara de bon minyó callarà, però en aquell mateix moment sento cruïxir el seient del davant i la bona senyora ha callat; encenc el misto i veig que s'ha desmaiada i fa uns bufecs que sembla que el tren porti dues màquines.

Els passatgers veïns i els altres han sentit els crits de socors! lladres!.. El tren s'ha aturat: davant del meu departament s'han aglomerat tots els viatgers, contemplant-me amb por: creuen que aquella amable senyora ha sigut vilment assassinada. Jo, ja ni em dono compte de lo que passa. Comparteix la Guàrdia Civil i apuntant-me els fusells em diuen: «manos a la cabeza». — Jo contesto: — L'he perdut el cap. — El públic vol «linxarme», els civils diuen: — «Desgraciada señora!» (a mi) «¿qué ha hecho usted?» — contesto: — No senyor, no, ha sigut ella, jo no l'he morta, s'ha mort tota sola... Em veig perdut, no puc provar la meua inculpabilitat; els civils se m'emporten... Però, oh! divina Providència! cree en tu!.. Al moment de baixar del cotxe la bona senyora Donya Dorotea torna en si, es fa càrrec de la situació i tot seguit explica lo succeït: amb qual explicació queda el públic satisfet, els civils em deixen anar, em perdonen, i cada u se'n torna al seu lloc i arrenca el tren, seguint la seva ruta.

Arribem a Pamplona a les dues de la matinada, jo cruïx, desgabellat, que no sé on sóc: donya Dorotea contenta i satisfeta.

Demà a primera hora compraré un llum de carbur per a viatjar de nit.

J. B.

- Home sempre que mano «mitja volta» tu en fas una de sencera.
- No sé perquè et quiexes! Encara en queda mitja al teu favor!

PODRA GUANYAR-SE UN BON JORNAL

treballant a casa seva mateix amb la cèlebre màquina alemanya per fer mitges i mitjons

WEINHAGEN

GUSTAU WEINHAGEN
Barcelona-Apartat 521

Es necessiten agents que coneguin aquesta classe de màquina.

Els badocs

El xofer del senyor Prat de la Pedrosa menava el cotxe amb aquella seguretat característica en ell. Només que aquell dia, que era el Sant de l'amo, portava al cos de dues a tres copes de conyac de més. No estava «pet», com deia el seu amo, que era un senyor molt fi i ben parlat, però s'hi acostava d'un través de paper de fumar.

Al cotxe hi anava tota la família del senyor Prat: la dona, la nena — la nena tenia vint-i-vuit anys, — la criada, el gos de la «nena», tot gent de bona casa. El gos era de Pomerània, i havia costat més que dos anys de servei de la criada.

El xofer, en Rovirondo, amb la bata blanca i blava i la gorra un poc de

gairell, que sembla que fa semblar més xofer de casa bona, anava devorant l'espai. Seguia per la plana incomparable del Vallès, una plana bon xic costeruda, «mastegant pols i menjant-se quilòmetres», com un cà bastonejat.

Prop de l'Ametlla del Vallès, en un retomb, el cotxe va desviar-se, casí res, un pèl de bigoti, i la família Prat va llençar un crit d'esverament, i unes veïnes del poble varen escriuixir-se i varen xisclar: el cotxe anava a topar contra un arbre.

Però en Rovirondo va comprendre el perill, féu un esforç de frens i el cotxe parà en sec al punt de fregar l'escorça d'un pollancre, a un metre de l'abis.

No cal dir que les veïnes, curioses, s'aproparen al cotxe per a tafanejar-lo detingudament.

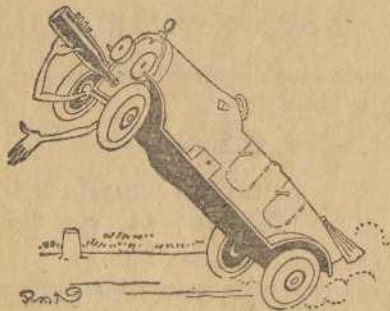
En Rovirondo, molest per aquella xafarderia, va dir, desdenyosament, al seu amo, senyalant les veïnes:

— A ben segur que el cinquanta per cent d'aquests badocs s'han cregut que anàvem a estimar-nos!

El senyor Prat, encara groc de l'angúnia passada, afegí:

— I segur que el cinquanta per cent dels que anàvem dins ho teniem per cert!

En Rovirondo va mossegar-se els llavis, i seguí avant en mig de les rialles dels veïns de l'Ametlla.

Els gossos

Mossèn Fulls és un sacerdot molt culte i eixerit que té bones amistats. I mercè a aquestes amistats ha pogut estiuar aquest any amb tota mena de comoditats.

Fou convidat a principis d'estiu a passar la tongada de la xafegor a la hisenda d'un amic mil·lionari, amb la promesa de que foren cinc o sis els caçadors que s'ajuntarien per a fer algunes sortides per les boscúries properes a la finca. Tots amics i parents de l'amo de la casa.

La vida al camp transcorregué ben agradablement. Excursions a fonts, coves explorades, caceres abundoses, i sempre amb els gossos dels caçadors, exemplars magnífics i vius com una centella.

Només hi havia un mal costum: a hora del menjar, migdia o vespre, si menjaven a la finca, els gossos havien d'estar sota la taula, esperant l'escurpido de greix o l'ós mal repelat que anés a satisfer la seva gassuça. I sota la taula, sense tornar-se vermells, tot sovint engegaven les seves ventositats

pestilents i empudegadores. No mancava caçador, o el mateix amo de la casa, que no els ventés una puntada de peu que feia grinyolar a la víctima... i prou.

Heu's aquí que, fa pocs dies, s'assen-taren a taula els caçadors, seguint el costum de cada dia i començaren a menjar alegrement, anant llençant les escorrialles, pellerinques i molles sota la taula, per distracció dels gossos.

En aquestes, heu's aquí que mossèn Fulls sent que una bravada forta i arrossidora li puja a flor de nas. Se'l tapa amb els dos dits de l'esquerra, fa una ganya, i sense dubtar gens, ni sisquerra on pegava, etziva una forta puntada de peu sota la taula:

— Arri, allà, pores, mal-avesats, bruts de mala mena, que heu llençat aquí una bafarada d'infern!

Però el seu peu no trobà cap cos on topar. Mossèn Fulls, amb l'ai al cor, va ajupir-se i gunità sota la taula. No hi havia cap gos!

Mossèn Fulls va restar glaçat. I els demés convidats tot era contemplar-se de cua d'ull, per a veure d'endavinar qui era el substitut dels gossos.

I mossèn Fulls, causa innocent d'aquella vergonya, encara, avui, en contar-ho... es torna vermell!

CLOVIS ELMERIC

Pel·lícula de la setmana

Com hauran vist en la premsa d'aquesta localitat, dins del prop·vinent novembre, si el projecte va endavant, tindrà lloc a Barcelona una Exposició de gats. L'anunci d'aquest certàmen, per sa extrema novetat ha despertat l'entusiasme entre els nostres menestrals, en termes que molts es tloben decidits a *agafà el gat*, bon punt la convocatòria sigui cosa oficial, i a inscriure'l en competència amb els que es diu que vindran tant de Pèrsia com d'Austràlia, com d'Angora i de Siam, païssos dels quals pervenen els més preuats exemplars en finor de pèl, presència, i espinguet de *marramaul*! Altres notícies afirmen que en el concurs esmentat, apart dels *mixos* exòtics, no hi deixarem d'admirar més de quatre *gates moixes*, ni aquell tan anomenat *gat dels frares*, ni alguns altres de *prosàpia* regional. També es diu, i es comprensible, que dins del clos del local

de la Exposició gatuna no hi haurà servei de bar, prevenint el cas possible de que alguns, havent-hi entrat en concepte de persones, poguessin eixir-ne *gats*, i disputessin els premis als que ho són de natural, complicant el veredicte que deu emetre el Jurat. En quan al lloc del certàmen, res segur se sap encara, però és fàcil que es celebri pels volts de la «Font del Gat», en quin servei a la carta figurarà, entre altres plats, el clàssic civet de llebre, i qui diu llebre, diu gat. Finalment, entre les festes que es projecten celebrar, es posaran en escena obres de to apropiat, tals com «La gatita blanca», «Los chatos», «Un gat de mar», «La Taberna», «En Pep Botella», i altres d'assumte semblant, amenisant l'espectacle un concert instrumental d'orgue, que, com no cal dir-ho, ha d'essè un *orgue de gats*.

NYIC

XX

El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el 20 fullotó de la segona part de l'interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres: LISETA DE CONSTANS O LES ASTUCIES D'EN FIDEL DELFI. Amb aquest suplement es regala el conte complet «Maneres de fer ploure», per En Guillem d'Oloró

ELS OUS DE XOCOLATA

En Jordi i la Nuri estaven impacients esperant la mona de Pasqua d'enguany. L'home amb la safata al cap no acabava mai de trucar a la porta. Quanta la fi arribà i deixà la mona, els nanos varen tenir una sorpresa de les gròsses: Els ous eren de xocolata!

Així, digueu que hi ha gallines que en ponen!... Si? ai, les de casa mai n'havien fet! Potser-va deduir la Nuri —és perquè no'ls donen una alimentació convenient.

Veuràs, Jordi, cada tarda els donarem el nostre xocolata del berenar i així potser en faràn. No cal dir que no varen assolir l'ur ideal. I la mare que va assabentar-se del cas al digue: Per massa ambiciosos heu perdut no solament els ous sinó la xocolata de molts berenars. Però nosaltres opinem que per un ideal, baldament no arribi

a assolir-se, bé val la pena de quedar-se alguns dies sense berenar.

La pell de l'ase

Cinc traginers, anant per un cami
 que de tan llarg, semblava sense fi,
 tingueren un tropell:
 dels cinc ases que duïen pel tragi
 se'ls va morir el més vell.
 I com que era dels cinc el més fiat,
 era el que duïa el feto més preuat:
 tumbagues, penjarolls i filigranes
 pervinguts de les terres mallorquines,
 montats graciosament amb pedres fines
 de les colors més vives i galanes
 que pot donar l'entranya de la terra,
 des de la vall planera a l'alta serra,
 i un tapiç, sobre tot, que prou seria

el millor dels millors de Moreria!

— Quina pena! Morir-se l'ase vell!

Aprofitem, quan menys, la seva pell
per fer unes abarques... — S'aprova,
i pelant al pobre ase, tot seguit,
varen tenir consell, i decidit
fou que un dels traginers, es quedaria,
i tapiç, pell i joies, guardaria.

— Si plou, tapa la pell, que tendre aixis,
la mullena potser que la podris...

I se'n varen anar. El traginer
en veure's sol, saben quina en va fer?

— Està núvol... Qui sap! Potser plourà
i jo... tinc molta son! Millor serà
que tapi ara la pell... Vinga el tapiç
i posem-lo damunt, que no es podris...

I amb el tapiç, dilecta maravella
dels telers de Turquia, aquell trapella,
va embolicar la pell, i no cal dir
que va ploure a desdir!

La pell es va salvar, que no valia
ço que el tapis prenat de Moreria,
i fou la pell motiu d'un avalot
entre els cinc traginers, car flastomant,
de poc que al traginer estaquirot
no li treuen la pell per ignorant.

Cal no obrar de lleuger, i que no sia
pitjò el remei que no la malaltia.

CLOVIS EIMERIO

ninots i coloraines

Pintures murals romàniques al Museu de la Ciutadella.

Al Museu de la Ciutadella, al fons i a mà esquerra del pla de terra, ha quedat oberta una secció interessantíssima pels qui s'interessin per les coses del nostre art.

Es la secció de les pintures murals romàniques arrencades dels murs de les més primitives esglésies cristianes de Catalunya existents encara en el Pirineu.

Aquesta pintura té un gran interès, per rudimentària que sigui, car explica els inicis a Catalunya del art de la pintura o, millor dit, de l'art de la decoració mural, segons uns determinats mètodes i pautes de composició...

Aquesta pintura que data de dotze i catorze segles enrera, és el ressò de les riques pintures en mosaic de les esglésies bizantines de l'Orient i de la veïna Itàlia, és el ressò de les miniatures dels còdex escrits, dibuixats i policromats pels monjos d'Orient, es la traducció

en material pobre, en un país que disposava de pocs mitjans pecuniaris, de les riques composicions en relleu fetes en planxes de plata i d'oriornades amb pedres precioses.

De l'art del orfebre, de l'art del repujador, de l'art del mosaïsta, de l'art del miniaturista oriental, en va nàixer a Catalunya un art pictòric, ple encara de barboteigs, imperfeccions i convencionalismes, però ple també de calor i de robustesa.

Dintre de les seves incorreccions, dintre dels encarceraments de les figures, dintre de l'expressió severa uns cops, esverada altre dels rostres dels personatges, s'hi incuben les tendres escenes dels retaules gòtics, les naturalistes expresions de la pintura dels segles d'or del nostre art antic, i fins, per què no dir-ho? les bellíssimes obres de l'art català dels nostres temps que són sens dubte els que han vist fins ara una pintura més bella d'ençà que a Catalunya es pinta.

T. U. B.

S'ha posat a la venda

**L'AUCA D'EN LLUQUET PRIM
EL NOI DELS FIDEUS**

Original d'En Junceda

La trobareu a casa nostra i a les principals llibreries i corresponsals de Catalunya al preu de 15 cèntims

DE LA SECA A LA MECA

Imprudència temerària

No fa molt que un advocat dels de més fama de París va haver d'anar a la capital d'un dels departaments francesos, amb tal de defensar un xofer acusat d'homicidi per imprudència temerària, car el processat, guiant l'automòbil havia mort un peató feia alguns mesos.

Tant bé s'ho va compondre el lletrat, i tal fou el davassall d'eloqüència esmersat en el seu informe, i les seguretats que va donar de la perícia, serenitat i aptituds del seu client, que aconseguí del Jurat la seva absolució.

Agrait el xofer al seu defensor li oferí retornar-lo a París amb el seu auto, ço que acceptà l'advocat ben a plaer.

Amb tot, heu's aquí que a mitjan camí, corprès encara el xofer de la emoció del procés, va perdre aquella serenitat i aquell domini que el seu defensor havia procurat tant en l'acte de la vista pel judici, i el cotxe va anar a esmicolar-se contra un arbre de la carretera, eixint l'advocat greument ferit de l'incident.

Novament empaperat el xofer, i davant la natural negativa del lesionat d'encarregar-se de la seva defensa, ha acudit als serveis professionals d'altre advocat, el qual, segurament tractarà d'exculpar el processat alegant que aquest cop la imprudència temerària no va ésser d'ell, sinó del seu confrare en creure's massa ingenuament ço que només podia ésser afirmat en termes de defensa, però mai com provat per experiència personal.

JORDI BUSCA

— Ditxosos ulls que et poden veure! Però, com ha estat aquest canvi? veig que per fi has triomfat!

— Senzillament, per triomfar no's té de valdre un solsament del valer propi, sinó que té també d'acompanyar-lo bons elements. Veus, jo fins que no vareig demostrar amb un piano I Z A - B A L el meu talent, no vareig triomfar.

INES VISCUDES

Més, d'en Claudinet

a muntanya

ARA si que estava segur en Claudinet d'enlluernar en Mingo, l'impassible pastoret que ja coneixem.

Fins en aquell moment no havia conseguit fer brillar un esguard d'admiració en els ulls del pastoret. Ni els panets de *brioche* ni el pernil dolç, ni la mermelada, ni el vestit nou, ni res, no havien causat cap impressió en l'ànim del pastoret pireneic. Res havia fet brillar tant els seus ulls com el seu pa amb ceba...

Però ara si que en Claudinet se'n tenia una de pensada per deixar-lo admirat i bocabadat de debò.

El papà d'en Claudinet tenia una escopeta de saló que era una preciositat.

En Claudinet sabia on la tenia guardada i podia molt bé, sense ésser vist, emportar-se-la cap el prat i comparèixer davant del pastoret amb l'escopeta a la mà, com aquell que va a caçar tords.

Si per deixar-lo més admirat convenia dir que l'escopeta era d'ell, en Claudinet ho diria, perquè estava disposat a tot per enlluernar el pastoret.

L'inconvenient més gran, la dificultat més grossa era passar desapercebut als ulls de l'institutriu, però en Claudinet no la considerava insuperable aquesta dificultat, ni en realitat va ésser-ho com podrà veure's.

L'endemà es llevà més aviat que els altres dies perquè el matinejar afavoria els seus plans.

L'escopeta era tancada en l'armari del corredor, junt amb tot d'efectes deportius raquetes de tennis, jocs de volant, croquet, etc.

Com sempre succeeix quan es vol obrir un armari sense fer soroll, la porta de l'armari del corredor grinyolà amb la més gran estridència.

En Claudinet es deturà alarmat, escoltant un moment abans de continuar per veure si el papà s'havia despertat amb el soroll, perquè l'armari era a tocar del quarto dels papàs.

Veient que no es sentia res, acabà d'obrir la porta de l'armari. L'escopeta era penjada entre dos claus de ganxo en sentit horitzontal. Quantes vegades en Claudinet l'havia mirada i admirada sense gosar tocar-la!

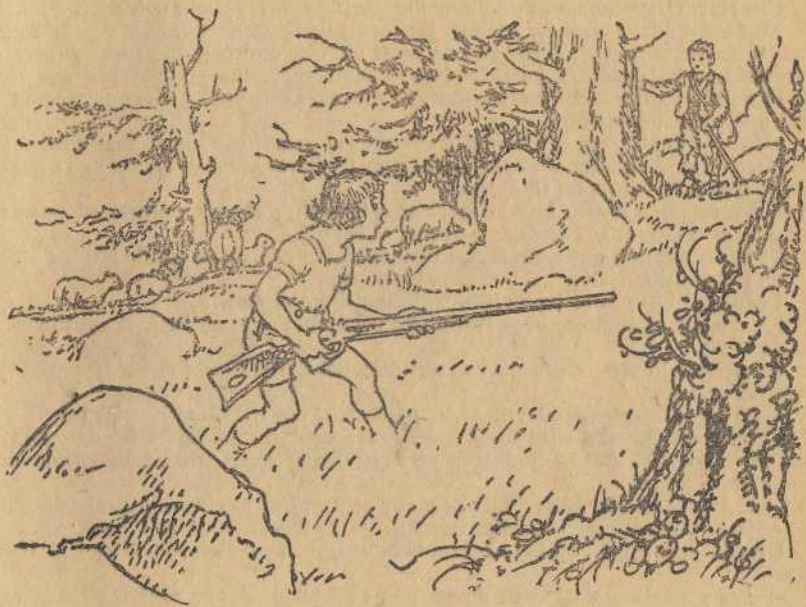
Calia el punt de deixar espatarrat el pastor per atrevir-se a cometre aquesta malifeta.

Amb tot el compte possible allargà la mà per entre els diversos objectes de-

portius que hi havia i, com no podia ésser d'altra manera, perquè sempre és fa més soroll quan menys se'n vol fer, en treure l'escopeta va fer caure tantes coses com alli hi havia, movent tant d'aldarull que en Claudinet va creure ben bé que aquesta vegada seria descobert.

Però tampoc el varen sentir, o almenys ningú no va fer cas d'aquell soroll.

Amb les més grans precaucions per no ésser vist, en Claudinet portà l'escopeta a fora i l'amagà darrera d'una soca d'abet: Seguidament tornà a entrar i al primer que va trobar que s'escaigué ésser el criadet que en aquell moment es posava a brunyir el passamà de la porta d'entrada, li va dir:

— Si l'institutriu em demana, diga-li que me n'he anat al prat amb en Mingo. Immediatament sortí al defora, recollí l'escopeta, emprengué avetosa avall cap el prat, i es presentà davant del pastoret fent com aquell qui va de cacera, la passa mesurada, la vista afinada, l'oida atenta.

El pastoret se'l quedà mirant sense donar mostres d'admiració.

Quan en Claudinet, creient trobar-lo admirat, s'hi atansà, va tenir la més gran desil·lusió en trobar-lo amb el seu posat de sempre.

— No has vist què porto? — li preguntà en Claudinet, pensant que potser no havia vist l'escopeta.

— L'amo si que en té una que va lluny! — digué el pastoret, per tota resposta.

En la branca d'un faig, no molt lluny d'on eren s'hi posà tot d'una una torreta, i després una altra, la seva parella.

— Veïam si l'encertes — li va fer el pastoret.

En Claudinet sabia que l'escopeta no estava carregada, però es donà vergonya de dir-ho després que havia fet tant el fatxenda, i es posà a prendre la punteria.

En tot cas, quan dispararia i es veuria que no era carregada, fent-se el sorprès i planyent-se d'haver-se descuidat les càpsules, quedava bé.

Però en anar a donar una passa, no hauria sapigut dir com, s'entrebancà i anà per caure i en anar a apoiar-se amb l'escopeta per evitar-ho, l'escopeta — que en malaurança estava carregada — es disparà anant a ferir la cama del pastoret.

La criatura va fer un ai de dolor i es portà la mà a la cama ferida.

En Claudinet se'l quedà mirant, espaordit no donant-se encara ben bé compte del que havia passat; però tan bon punt va veure que la sang que rajava de la ferida tenyia la mà del pastoret i que anava regalimant per terra per molt que el noi et cerqués a contenir-la amb la mà, en Claudinet senti que perdia el cap i que anava a defallir.

— Allí passa el regueró — digué el pastoret anant per encaminar-s'hi.

Però en anar a posar la cama senti que li flaquejava. — Ajuda'm tu, si et plau — digué llavors a en Claudinet.

I, aquest, més mort que viu, groc com la cera, s'atansà perquè el pastoret se li agafés a l'espatlla i es dirigiren cap el regueró.

El pobre Claudinet no vivia, i a cada moment anava preguntant:

— The fet molt mal?.. Ai, si el papà ho sap!..

I unes gotes de suor com cigrons li amaraven el front.

En arribar al regueró el pastoret s'hi posà de peus i es posà a rentar-se la ferida.

De primer la sang en brollava abundosament. En Claudinet a la seva vista es sentia defallir.

— Té, té el meu mocador... Ai, el papà... El papà... quan ho sàpiga!

El pastoret, xopant-se la ferida amb el mocador, trobà que la ferida no havia estat penetrant. El bali havia passat de llarg emportant-se una canaleta de carn de la cama i res més.

— Em sembla que no serà res — digué el pastoret per tranquilitzar el pobre noi. — Saps que pots fer? Porta'm una fulla de pollancre que me li posarè...

I veient que en Claudinet no es movia ni li contestava, se'l mirà i el trobà esvaït.

— Ara s'ha desmaiàt! — exclamà el pastoret. — Pobre noi! S'ha espantat més ell que no pas jo, a ben segur.

I, tan depressa com va poder s'anà a cullir ell mateix la fulla de pollancre i amb l'ajuda del mocador que li havia deixat en Claudinet s'ho adobà tan bé com va saber cuitant a anar-s'en vora el pobre esvaït per auxiliar-lo.

A còpia de ruixar-li la cara i cridar-li que no era res el seu mal, conseguí deixondir-lo.

— No t'espantis, que no és més que una rascada i prou.

Feia pietat, pobre Claudinet! Els llavis, tan blancs com el paper, es remogueren a l'últim per dir:

— Oh, Minguet, t'ho demano! No ho diguis al papà! No li diguis, Minguet!

Ell, amb les dues mans anava arreplegant grapades d'aigua i les donava a beure al seu feridor:

— Té, Claudinet; beu d'aquesta aigua perquè et torni la calor als llavis.

Entretant el pare d'en Claudinet havia estat avisat per l'institutori, que el senyoret no es trobava enlloc.

Amb quatre esgarrapades es vesti i correngué cap el prat. Les veus del pastoret, de quan anava cridant que no s'havia fet cap mal, per deixondir en Claudinet varen guiar el pare d'aquest, arribant a la vora del regueró just en el moment que el pastoret li donava a beure amb les dues mans.

Ja anava el pare a atravesar uns matolls que el separaven d'ells, quan senti que en Claudinet demanava amb gran insistència:

— Per l'amor de Déu, Minguet, no li diguis al papà!

En sentir això, en lloc d'avançar es quedà amagat darrera de les mates i podé sentir tota la conversa.

— Ho sents, Minguet? T'ho demano que no li diguis al papà que t'he ferit amb l'escopeta! No li diguis, i et donaré tot el que vulguis!

El pastoret compadit respongué:

— No m'has de donar res ni vull res, però no tinguis por, Claudinet. Ni ho diré al teu pare ni al meu amo. Diré que m'ho he fet jo mateix baixant d'un arbre...

I com que la cama li feia un xic de mal, el pastoret va asseure's.

En Claudinet se'l quedà mirant, i senti que en el seu cor es desvetllava un sentiment vivíssim d'afecte i reconeixença vers aquell noiet admirable.

Es a dir que després que l'havia ferit encara es culpària a si mateix, sense voler res per la paga?

En Claudinet senti una mena de vergonya d'ell mateix que millor que l'aigua, li féu pujar les colors a la cara.

Quina diferència del pastoret a ell! Ell, volent enlluernar-lo, no havia fet més que anar d'un fracàs a l'altre i havia tingut d'acabar per humiliar-se a demanar-li que ocultés la seva malifeta.

I el pastoret s'hi havia prestat sense fer-se pregar gens ni mica, en el mateix moment que el mal que li feia la cama l'obligava a seure. Això sí que era admirable! Això sí que havia d'enlluernar-lo a ell!

Ell mateix es trobà menyspreable en pensar que acceptava sense repugnància el sacrifici d'ell per la covardia de no confessar una culpa...

En aquell mateix moment el papà d'en Claudinet es deixà veure.

— On t'has ficat, Claudinet? — li demanà, fent veure que acabava d'arribar llavors mateix.

Com que l'escopeta havia quedat al prat, en el lloc de l'accident, res no costaria d'ocultar al pare la causa del mateix — pensava el pastoret.

— És que m'ha acompanyat aquí, perquè he pres mal baixant d'un arbre — cuità a dir el pastoret, per excusar-lo.

Hi hagué uns moments de silenci.

Perquè no durés tant, el pastoret anava a parlar altre cop per explicar com una branca rompuda li havia ratllat profundament la cama, però en aquell mateix moment en Claudinet s'alçà, i corrent a agafar la mà del seu pare la besà repetidament, sense saber el què es feia, i exclamà:

— No, papà, no! Sóc jo que l'he ferit, sense voler, amb l'escopeta de vostè que he pres d'amagat de l'armari. Ell em voldria excusar, però aquesta és la veritat, papà.

I agafat en el seu braç, amb el cap cot, disposat a rebre el càstig o els renys del pare davant mateix del pastoret, esperà, commogut, però amb l'alegria interna que experimenten els que, per damunt de tot, diuen noblement la veritat.

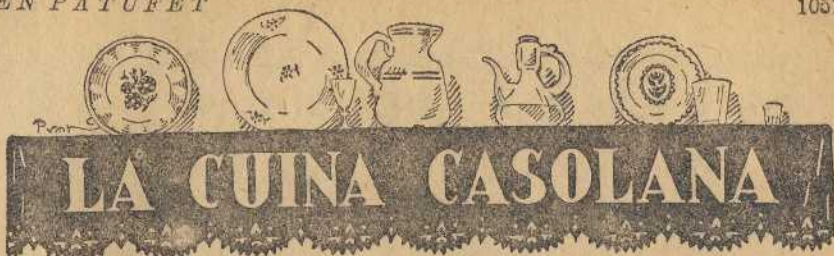
Però no vingué ni càstig ni reny. El seu pare, tant commogut com ell, li tenia el cap agafat entre les mans, i besant-lo llargament en el front, va dir:

— Has fet bé, Claudinet, no ocultant la teva malifeta. Això és més digne que el que demanaves al pastoret. El que has fet de confessar la teva falta és ara, tan noble com el que ell feia per ocultar-la.

I comprenent que la digna actitud del seu fill obeïa a l'alt exemple d'abnegació que li havia donat el pastoret, va fer que es donessin les mans, i digné:

— Sigues-li ben amic que és molt digne del teu afecte i de la teva amistat, i podràs dir a tot arreu que si la muntanya ha tornat la salut al teu cos malalt, un fill de muntanya, per humil i insignificant que pugui semblar als que sols miren les aparençies, ha sanejat també la teva ànima de noi de ciutat, malalta també de prejudicis i vanitats.

Seguidament el papà d'en Claudinet prengué el pastoret en sos braços i el portà a casa seva on li examinà la ferida i li féu una cura perfecta amb els elements del botiquí, que no mancava pas a la casa, esdevenint des d'aquell moment el petit pastor i en Claudinet, més que dos amics dos veritables germans, inseparables.

UNA BONA CASSOLA DE FIDEUS AMB CARN.

Cantitats per tres persones.—Mitja lliura de carn de vedella, 175 grams de fideus grossets, una ceba, un o dos tomàtecs, all i juliverd, 50 grams de formatge, una xiereta d'oli o llard, alguns fils de safrà.

Primera operació.—Posi's una cassola en foc viu amb l'oli i s'hi fregeix primer un all que es treurà un cop fregit i es reservará pel final. Després s'hi posa la carn magra (d'espàtlla o altra) tallada a trocets del tamany d'una ametlla grossa; mentre s'ofega bé fins a enrossir-la una mica, es va remenant amb una petita escumadora i s'hi tira després la ceba trinxada, mitja fulla de llorer i farigola; en començar a prendre una mica de color la ceba s'hi afegeixen els tomàtecs pelats i picats, quelcom de pebre i nou moscada (ambdues coses es poden suprimir si ho han

de menjar persones d'estómac delicat), es remena bé i en quedar ben refregit s'escalfa amb menys d'un litre d'aigua bullenta (a falta de brou) i es deixa bullir fins que la carn quedi ben cuita tapant la cacerola.

Segona operació.—Vintminuts abans de servir-ho a taula és quan s'hi posen els fideus esbocinats, afegint-hi quelcom més de brou si fos necessari. Mentre bullen es piquen en un morter uns fils de safrà, una mica d'all cru i l'all que s'ha fregit al principi i es disol amb una mica del brou dels fideus i s'aboca a la cacerola, posant-hi també el formatge ratllat i arreglant-ho de sal.

Quan els fideus estan cuits i sucosos es pot servir aquest suculent plat familiar en la mateixa cacerola o en una plàtera una mica fonda.

IGNASI DOMÈNECH

BIBLIOTECA "GENTIL"

Cardenal Casañas, 4. - BARCELONA

CADA PRIMER DE
MES UNA NOVEL·LA

Està obtenint un gran èxit la deliciosa novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres.

PER QUE FUGES DE MI?...

graciosa, moguda verament interessant, digna companya de les ja populars novel·les del mateix autor.

El dia primer d'octubre

UNA LLAGRIMA

per J. M. Folch i Torres

Preu: UNA pesseta

En totes les llibreries de Catalunya

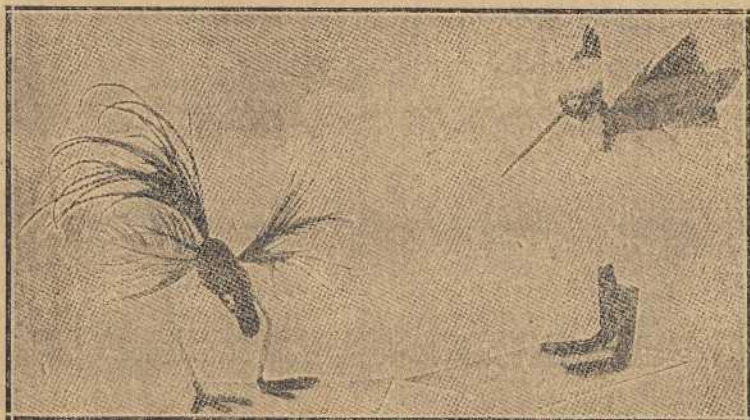

Ninots amb plomes

Aquests ninots extravagants són purament d'adorno i els veureu sovint sostinguts en capses de bombons, so-

bre un moble i fins arribant el temps de Pasqua els veureu sobre alguna mona.

Amb una mica de paciència lograreu fer nines ben expressives i bibelot-

caricaturitzats de gran efecte, aprofitant plomes que hagin sigut adornos de capells, fil-ferro cobert de felpa, miques de vellut.

Recordo que fa pocs dies parlàvem d'adornar la taula en un dia de festa amb uns petits gnoms i us explicava la manera de confeccionar-los amb cotó fluix. Doncs aquests bibelots es fan

igual, sols que aquests, com que tenen ulls diferents, deuen fer-se amb un botó de fusta blanca, anomenats «ànimes» i pintats de blanc, i per clavarlos al cap, una agulla de picar negra passada pel forat que ja tenen al centre aquests botons.

Rosa

Violet aquesta setmana publica el bonic conte de APELES MESTRES
La tragèdia del lloro amb dibuixos d'en Cornet.

- Està gaire adelantada la sessió.
- Acaben d'entrar a l'ordre del dia.
- Manoi si arribaven a entrar al *desordre*.

XX

Això és impossible, quina nit més terrible, ja estic cansat de passar l'estiu d'aquesta manera, amb plena batalla campal.
 Per fi he pogut lograr el meu desig de dormir tota la nit i de fer de despertador dels veïns, gracies al **FENO LIQUIT HENOZ** que mata els insectes i esterilitza i perfuma l'habitació.
 De venda en totes les farmacies i tendes de queviures

Amics llegidors:

Voleu un llibre atraient, distret, interessant, culte, moral?..
Compreu qualsevol dels volums de la renomnada

Biblioteca "Mon Tresor"

De venda:

Arreu de Catalunya a 1'50 pessetes

ENDEVINA ENDEVINETA

TARJA

ALFONS T VECA

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donguin el títol d'una maravillosa obra catalana.

ROSA MIRALT

LES MOSQUES

A un panal de rica mel
Dos mil mosques acudiren;
Per llamineres moriren
Presses de potes en ell.
Altres dintre un pastell
S'enterrà sa golosia,
I així els humans cors
Si detingut s'examina,
Moren tots en les presons
Del vici que els doxina.

J. O.

LOGOGRIF NUMÈRIC

- 1234567 Joguet
123456 En els regiments
35478 Animal
6232 Animal
123 Tothom en té
23 Mineral
1 Consonant

M. LLUSA.

TARJA

PAU RENAU TORVA

GANDESA

Combinar aquestes lletres de manera que donguin el títol d'una divertidíssima Rondalla teatral

JOSEP VENDRELL I VENDRELL

Sol·lucions a l'insertat en el número anterior

A la tarja: *Mamel Folch i Torres*
Al logogrif numèric: *Lisboa-Balas*
Asia-Sol-La-B

Al logogrif numèric: *Cornella*
A la tarja: *Les joies de la Roser*

Suc de raïm sense fermentar
(sense alcohol)

MOSTELLE

Fa créixer els nens forts i sans

Alimenta més que la llet i es paeix més
fàcilment que aquesta

Es la beguda ideal per a senyores i nens

Elaborat per RAFAEL ESCOFET a Tarragona

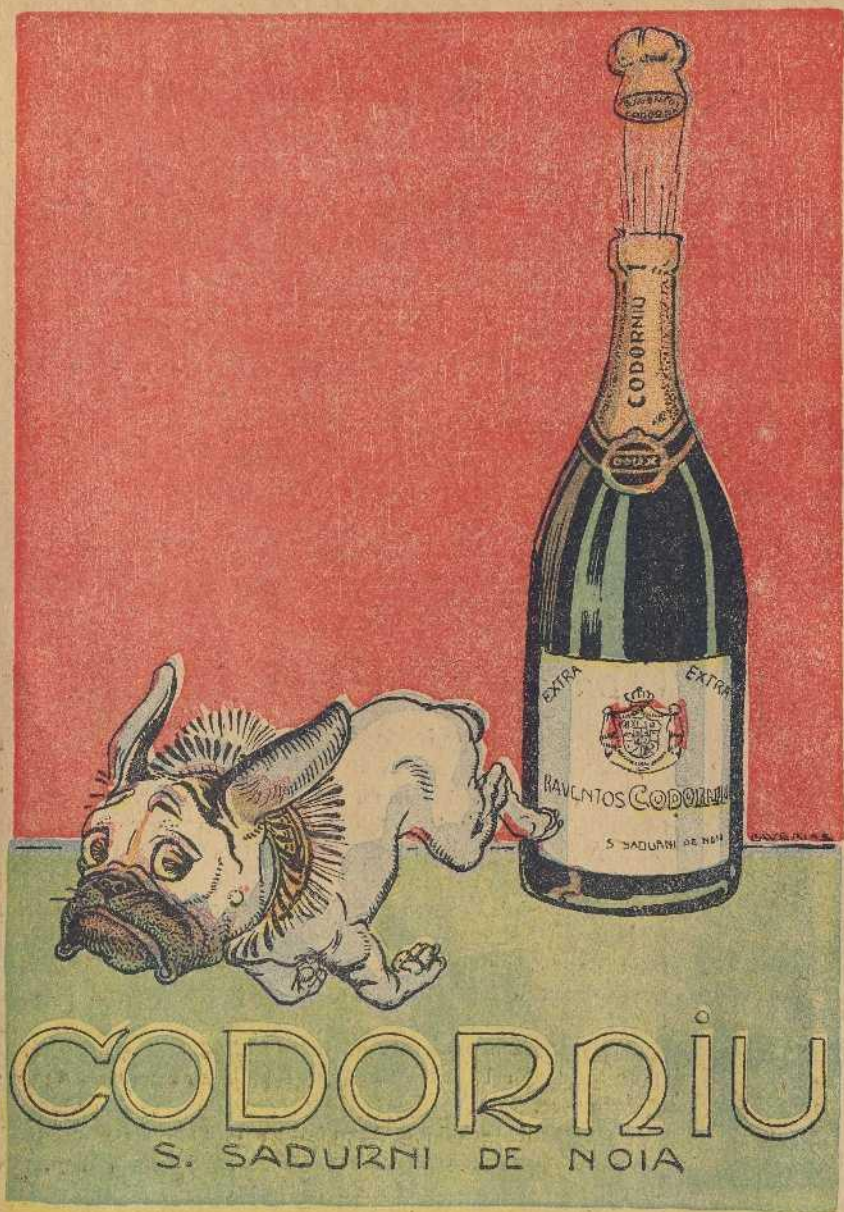
Obsequi a les lectores del setmanari EN PATUFET

Si és modista o s'interessa per les modes pot rebre **gratuïtament** anomenant ésser llegidora d'EN PATUFET un exemplar de **Monde Elegant** (en castellà), revista mensual de modes, de tamany 35 per 25 centímetres. En cada número hi ha 29 pàgines amb models, dos pàgines separats, un plànol, sis patrons tamany natural, dos plànols labors i brodats, una entrega d'una interessant novel·la, una altra entrega de l'obra «Sistema de Corte de vestidos de Señora», informacions fotogràfiques del món femení. Extensa informació literària.

Indispensable a totes les modistes i a la família moderna.

Subscripció: Pessetes 15 l'any. Pagat per semestres 8 pessetes semestre.

Important. — A fi d'evitar pèrdues enviem els números de mostra certificats, incloent 50 cèntims amb la carta demanant la remesa de la revista **Monde Elegant**.

CODORNIU

S. SADURNI DE NOIA